

РЕШЕНИЕ

№ 5211

гр. София, 08.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5557** по описа за **2020** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Искра С. Г. чрез процесуалния ѝ представител адв. Б., против Решение от 24.03.2020г. на Софийски районен съд, постановено по н.а.х.д. № 18774 по описа на СРС за 2017г., с което е изменено наказателно постановление № 17-4332-0103078 от 04.07.2017г., издадено от началника група към отдел Пътна полиция при СДВР, с което на Искра С. Г. за нарушение на чл.21 ал.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание глоба в размер на 350 лв., на основание чл.182 ал.1 т.6 и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца, като съдът е преквалифицирал нарушението по чл. 188 ал.2 вр. чл. 182 ал.1 т.6.

В касационната жалба е изложено становище за неправилност на въззивното решение поради нарушение на материалния закон. Излага се, че при издаване на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като не е спазен срокът по чл.34 ал. 1 от ЗАНН. Моли се съда да отмени Решението на СРС както и измененото с него наказателно постановление.

Ответникът не е представляван и не изразил становище.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като съобрази доказателствата, приложени по делото на районния съд, възраженията на касатора и мотивите на въззивния съд, намира следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен с чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. По същество е неоснователна.

От доказателствата по делото се установява, че на Искра С. Г. е съставен акт за установяване на административно нарушение № 716923 от 09.03.2017г. за това, че на 14.11.2016 г. , около 11:34 часа е управлявала лек автомобил, „Фолксваген Пасат“ с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място] по [улица], предоставен ѝ за ползване от [фирма], с посока на движение [улица]като срещу фирма „ П.“ при ограничение на скоростта до 50 км., се е движила със скорост не по- малко от 101 км./ч. Нарушението е установено с техническо средство система за видеоконтрол TR1-М № 560В. Описаното е квалифицирано като нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП. Въз основа на съставения АУАН, административнонаказващият орган издал обжалваното пред районния съд наказателно постановление, с което за установеното нарушение наложил на Г. глоба в размер на 350 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца на основание чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП.

За да постанови оспореното решение, районният съд е приел, че материалният закон е приложен изначално правилно от наказващия орган, включително при съобразяване на чл. 3 от ЗАНН, освен що се отнася до основанието за санкциониране на лицето. Съдът е приел, че в случая е налице хипотезата на чл. 188 ал. 2 от ЗДвП и е изменил оспореното наказателно постановление.

Решението е правилно.

Наказателно постановление е издадено от оправомощено за това лице, а АУАН е съставен от компетентен орган, видно от приобщеното към материалите по делото. Твърдението на касатора, че АУАН е съставен извън тримесечния срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН е неоснователно.

Производството по установяване на административни нарушения и издаване на наказателни постановления е строго формален процес, който се провежда в стриктно регламентирани срокове, част, от които са регламентирани в разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН. Сроковете по чл. 34 ал. 1 от ЗАНН са давностни. Наказателната и административнонаказателната доктрина приема, че давността е институт на материалното право. Следователно за давността по чл. 34 ал. 1 от ЗАНН съдът трябва да следи служебно, което задължение въззивният съд е изпълнил.

В конкретния случай, видно от материалите по делото, нарушението и извършителят са установени на 14.11.2016г., като е заснето с техническо средство система за видеоконтрол. От изготвената справка за собственост на автомобила е установено, че той е с вписан ползвател Искра С. Г. с постоянен адрес в [населено място]. На 29.12.2016г. административнонаказващият орган е изискал от ОД на МВР П. да се представи на Искра С. Г. декларация по чл.188 от ЗДвП, в която да посочи лицето, управлявало автомобила в момента на нарушението. На 26.01.2017г. началник сектор ПП на ОДМВР П. е изпратил писмо до административнонаказващия орган, с което го е уведолил, че Искра С. Г. отказва да попълни декларацията по чл.188 от ЗДвП. АУАН е съставен срещу касаторката Искра Г. именно в качеството ѝ на ползвател на лизинговия автомобил на 09.03.2017г., тоест в срока по чл. 34 от ЗАНН.

Въззивният съд е изменил наказателното постановление по отношение на правната квалификация. При правилно установени факти от административно-наказващия орган, но неправилна правна квалификация, съдът може да измени квалификацията като приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение – аргумент от чл.63 ал.1 от ЗАНН и чл.337 ал.1 т.2 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/. Правото на защита на обвиняемия не се накърнява, тъй като фактическото обвинение не се променя и той е имал възможност да се брани както срещу него, така и срещу по-тежката правна квалификация.

Така мотивиран и на основание на основание чл.221, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 24.03.2020г. на Софийски районен съд, постановено по н.а.х.д. № 18774 по описа на СРС за 2017г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: